

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

15. Aarg. Nr. 23.

Den 1. Septbr. 1866.

Priis: 6 Sk. pr. Exp.

Tale af Præs. B. Young.

i Tabernaklet i Store Saltøstads den 3die Juni 1866.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 341.)

Hvorfømhelst Jesu Christi Evangelium er blevet prædiket enten i vore Dage eller i henrundene Tidsalbre, har der altid været Nogle, som have elsket Sandheden og anerkjendt dens Guddommelighed, medens den Mand, der har besjælet dem, har tilskyndet dem til at anuamme det, men de staae i saa mange fordeeltige Forbindelser med Verden og vilde sætte saa meget paa Spil, dersom de adløbe det, at de hellere beslutte sig til ikke at gjøre det, og her begynder Striden igjen. Nogle faa overvinde Kjøbets Tillokkelser og følge Fornuftens Stemme, medens den store Hob af denne Mennekseklasse lade sig overvinde af lav Egenytte og klynge sig til sine Afguder. Den gode Mand søger at overvinde Kjøbets Gjenstribighed, medens Kjøbet, understøttet af Djevlelsens List, gjør en stærk Modstand; men uagtet denne Magt, som Manden har at kæmpe med, er dog Guds Magt større end den Ondes, og med-

mindre de Hellige synde mod det Lys og den Kundskab, de have, og med frit Forsæt forsomme deres Pligter, saa at de bedrove Guds Mand saaledes, at den ophører at arbejde med dem, vil Manden viskelig faae Overhaand over Kjøbet, og tilsidst vil det lykkes den at helliggjøre Tabernaklet, saa at dette kan blive en Bolig for den i Guds Nærværelse.

Den Mand, som beboer disse Tabernakler, elsker af Naturen Sandhed, Lys, Kundskab, Dyd, Gud og Alt, hvad der hører ham til, men da den er saa noie forenet med vore dødelige Legemer, virke de paa hinanden indbyrdes. Medens Foreningen af Mand og Legeme er nødvendig for at begge skulle kunne nyde en Fylde af Glæde, er hiin i Virkeligheden udsat for at blive paavirket af Synden, som boer i det dødelige Tabernakel, og for at blive overvunden af Djevlelsens Magt, medmindre den bestandig er oplyst af den Mand, der oplyser ethvert Menneffe, som

kommer til Verden, og styrkes ved den Hellig-Aand, der meddeles formedelst Evangeliet. Heri, og heri alene bestaer Striden mellem Kristus og Djævelen.

Den sande Aarsag til denne Strid mellem Kristus og Belial ligger ikke deri, at man kalder mig Quæker, Methodist eller Mormon, men deri, at Gud har oprettet sit Rige paa Jorden og gjengivet det hellige Præstedomme, hvilket giver Menneskene Myndighed til at forvalte Evangeliets Ordinaner i hans Navn.

Der er bleven sagt i Eftermiddag, ligesom ogsaa imorges, at vi maae blive døbte for at blive frelst. Der er endnu Meget tilbage at sige om de Midler, som ere nødvendige til en suld Frelse. Vi kunde ligesaa godt sige, at et smukt Tempel kunde bygges og gjøres særdigt i alle dets enkelte Dele paa een Dag, som at sige, at vi paa en halvanden Times Tid eller en Dag kunde forkunde Alt, hvad vi vide angaaende Saliggjorelsens Plan. Det er indlysende for ethvert tænkende Menneske, at Herren **hæ** givet påsænde og gode Love for at frelse sine Børn i hans Nærberøelse. Derfor Menneskene ikke ville adlyde disse Love, kunne de ikke blive frelst eller ophøiede. Hvad vil der blive af dem, som ikke adlyde Evangeliet? Bille de igjennem en uendelig Ewig-hed blive indespærrede i den bundløse Afgjund, hvor deres Dem ikke doer og Steden ikke udslukkes?

For at Menneskene skulle kunne blive Djævelens Engle, og for at han skal kunne faae fuldkommen Magt over dem, er det nødvendigt, at de blive bekendte med Guds Love og hans Riges Ordinaner, og de da vende sig til Verden igjen og fornegte hans Kraft; disse ere de Gæste, som ere fuldkommen aafaarne fra enhver Grad af Salighed. Jesus sagde: „Nu gaaer der Dom over denne Verden, nu skal denne Verdens Fyrste kastes ud. Og naar jeg

bliver ophøiet fra Jorden, vil jeg drage Alle til mig.“

Han er bleven ophøiet og vil frelse enhver Son og Datter af Adam og Eva med Udtagelse af Fortabelsens Børn — i et Rige, hvor Døden ikke skal herke mere, hvor der ikke mere skal være Noget til at pine og martre dem, og lad mig forsikre Eder, at ingen af disse Riger vil blive ringere end det, vi nu ere Medborgere af. Jesus vil drage Alle til sig, undtagen dem, som stride imod Gud og hans Rige, indtil de have beseglet deres Jordenmelse.

Modstanderen fremstiller sine Grundsætninger og Argumenter paa den elstværdigste, meest indtagende og yndigste Maade, og han søger meget omhyggeligen at indsmigre sig hos Jordens Store, idet han forener sig med de populære Partier og høitstaende Embetsmænd, der altfor ofte misbruge deres Indflydelse til at forurette og undertrykke de Ustydige. Han søger saa meget som muligt at paatage sig Skikkelse af en lysets Engel for desto lettere at kunne bedrage de Ustydige og Uagtsomme. Det tilskyelabende Gode, hans Tjenere gjøre, udføre de for at bringe Dødt over de Gode og Jesu Christi oprigtige Efterfølgere, og om der forresten findes noget Godt hos dem, have de annammet det fra Gud. Lucifer, Morgenrødens Son, har ikke nogen god Grundsætning, siger ikke et godt Ord, udfører ikke en god Handling eller fremstiller nogen god Idee for noget Menneske hverken paa denne Jord eller paa nogen anden Klode, uden han jo har modtaget det Alt fra den samme Gud, som vi tjene. Alt, hvad der er godt, elstværdigt, sandt og dydigt — samt Alt, hvad der beundres og eftertragtes af de Rene af Hjertet, kommer fra Gud vor Fader, som boer i Himmelen. Herren opholder den Ugudeligste, som nogeninde

har boet paa Jorden; han giver ham den Luft, han indaander, og lader sin Sol opgaae over den stakkels Glendige, som gjerne vilde tilintetgjøre Alt, hvad der er godt, naar han kun havde Magten dertil. Herren vor Gud lader det regne over Retfærdige og Uretfærdige og giver Føde og Klæder baade til de Gode og de Onde; han uddeler Jorden iblandt sine Born, og hans Barmhertighed og kjærlige Omhu er over alle hans Hænders Gjerninger. Herren er god og barmhertig mod Alle, men han har dog sagt: „Jeg vil ære dem, som ære mig, men de, som foragte mig, skulle ringeagtes.“

De, der for Syndsfloden tjente Gud og holdt hans Befalinger, bleve beredte til at modtage Gode, Udbødelighed og et evigt Liv ifølge Evangeliets Lov. Naarsomhelst denne Lov er bleven givet til Menneskene i hvilken som helst Tidsalder, og Guds Rige er blevet oprettet paa Jorden, er Djævelen og hans Hærskarer blevene rasende, just ligesom de ere i vore Dage.

Man har sagt os, at dersom vi vilde opgive Polygami (hvilket vi vide, er et Lærdomspunkt, der er aabenbaret fra Himmelen), da vilde Alt være ret med os, men antag nu, at vi vilde opgive denne hellige ægtefæbelige Institution, da vilde Djævelen og Alle, som ere i Ledtog med ham for at stride mod Guds Værk, fryde sig over, at de havde faaet Overhaand over de Hellige og bragt dem til at forkaste en af de Aabenbaringer og Befalinger, som Gud havde givet dem. Vilde de være tilfredse dermed alene? Nei, visse- lig ikke. De vilde derimod dernæst snart forlange, at vi skulde fornegte Joseph Smith som en sand Guds Prophet, saa Mormonsbog, saa Daab til Syndernes Forladelse og Haandepaalæggelse for den Hellig-Aands Gave. Dernæst vilde de fordre, at vi skulde fornegte Prophetiens

Gave og de øvrige af den Hellig-Aands Gaver og Kræfter samt Propheter og Apostler under Paastud af, at de ere afstavede og ikke længere nødvendige i vore Dage.

De ønske, at vi skulle give efter i disse Punkter, overtræde de Love, som Gud har aabenbaret til Verdens Frelse, og forandre alle hans Huses Ordinancer samt soie os efter Christenhedens Dogmer og den i vore Dage herskende Fordærvelse. Ville de Sidste-Dages Hellige gjøre dette? Nei, de ville ikke gjøre det for at være Menneskene til Behag. Skulle vi kæmpe mod det Onde? Ja. Vi ville stride og kæmpe for hvad der er ret, og forlade os paa Gud, indtil Retfærdighed bliver grundfæstet paa Jorden, Fred herskende allevegne, — indtil Menneskenes Born nedlægge deres Krigsvaaben og ophøre at benytte deres Evner til at opfinde og forfærdige Mordredskaber til deres Medmenneskers Udelæggelse, — indtil Menneskeslægten omvender sig til Herren vor Gud, og man lærer at bruge sine Evner og Kræfter til Jordens Forstjonnelse og til at gjøre den lig Edens Have. Vi ere beredte paa at arbeide os frem, at vore Tro og leve efter vor Religion ved at holde alle Guds Befalinger og iagttage hans Huses Ordinancer, idet vi ville søge at opfylde hans Ord, forladende os paa ham, og da skulle vi faae see, hvad et saadant Livslob vil føre til.

Jeg kan sige hele Verden, at vi skulle prædike Livets og Saliggjorelsens Evangelium og kalde paa Menneskene til at omvende sig fra deres Ugudelighed og deres Strid mod Gud og hverandre indbyrdes — samt til at annamme det frelsende Budskab, som vil lede dem til Liv baade her og hišket. Vi ville vedblive at prædike, — vi ville kæmpe os frem, indtil denne Verdens Riger blive vor Guds og hans Christi. At være venlig og kjærlig, besteden og sandtru, fuld af

Tro og Oprigtighed og at afholde sig fra at gjøre Uret, er af Gud; Godhed udspreder Elskværdighed omkring Enhver, der er i Besiddelse af samme, og bringer hans Anslyn til at straae af Lys, ligesom Saadannes Selskab søges paa Grund af dets Fortræffelighed. Gud, hans hellige Engle og alle Orde paa Jorden elste dem, medens de Ugudelige hade, misunde, beundre og frygte dem.

Hvad er altsaa den Mission, som Satan, hele Mennefteslægtenes Fjende, har at udføre? Den bestaaer i at fordærve og ødelægge. Altraa efter at bygge Stæder, opdyrke Avlsgaarde, anlægge Frugthaver og paa enhver mulig Maade at pryde og forskjonne Jorden, er af Gud. Men, siger man, de, som aldeles ikke troe paa nogen Religion, gjøre det selv samme. Godt, men ere ikke deres Liv ligesaa meget i Guds Haand, som Ederes og mit? Tilskynder han dem ikke den ene Dag efter den anden til at gjøre Godt, og velsignede ere de, der ikke modstaae Manden. Der er en Sandhedsaaud udgangen til alle Jordens Beboere. Jobs Bog siger: „Der er en Mand i Menneftene, og den Almægtiges Inspiration gjør dem forstandige,“ og der er skrevet om Jesus, „at han var det sande Lys, som oplyser ethvert Mennefte, der kommer til Verden.“ „Thi Hver, som gjør Ondt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises ham. Men hvo, som øver Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede, thi de ere gjorte i Gud.“

Det er denne Mand hos Menneftene, der tilskynder dem til at gjøre det Gode og forsage det Onde, men derimod er der ogsaa en anden Magt, som tilskynder dem til at gjøre det Onde og forsage det Gode. De Saa, der have tilstrækkeligt moralisk Mod til at vise Lydighed til Guds Mandes Raamindelser og underkaste sig Herrens

Willie, ere de Gnefte, som opbygge Guds Kirke og Rige paa Jorden, forsaavidt de have Leilighed dertil. Alt, hvad der er Godt, er af Gud, uanset hos hvem det findes, og hvem der udøver det. Om Djævelen kom frem med Noget, der var godt, reent og elskværdigt, da var det ikke af ham, men af Gud.

Djævelen glæder sig i ethvert Udelæggelsesværk — i at brænde, ødelægge og fordærve hele Jorden. Han fryder sig i at ryste og bringe Forvirring i Menneftenes Anliggender, baade i politisk, religiøs og moralisk Henseende, for derved at forarsage Krig med alle dens skrækelige Folger. Det er det Onde, som bringer al Elendighed og Sammer over Jordens Beboere, men det, der er af Gud, er reent, elskværdigt, helligt og fuldt af Alt, hvad der er fortræffeligt og sandt, uanset hvor det findes, om det er i Helvede, Himmelen, paa Jorden eller Planeterne. Lad os adlyde det Gode og leve efter vor Religion.

Jeg veed ikke, om jeg har forklaret disse Punkter tydeligt nok for Eder. Det Hele deraf er klart udviklet for min egen Forstand. Jeg veed, hvad Menneftene ere, naar de først komme til Jorden, og jeg kjender den Indsyldelse, som ledsager dem, og Satans Magt, der har samme Frihed til at eksistere paa Jorden, som de Ugudelige. Ville vi leve efter vor Religion? Jeg haaber det. En Herre spurgte mig engang, hvorledes jeg kunde lede Menneftene formedelst Aabenbaring. Jeg svarede, at jeg lærer dem at leve saaledes, at Aabenbarelsens Mand kan lære dem deres Pligter Dag for Dag, saa at de kunne lede sig selv. For at faae denne Aabenbaring er det nødvendigt, at de Hellige leve saaledes, at deres Mand kan være ligesaa luttret og reen som et pletfrit Stykke Papir, hvorpaa der ikke er skrevet Noget, men ligger paa Bordet foran

Skriveren, rede til at modtage hvilket som helst Mærke, han onsker at sætte derpaa. Naar I see de Sidste-Dages Hellige ere begjærlige efter det, der hører denne Verden til, troe I da, at de ere i en saadan Stilling, at Aabenbaringens Aand kan have fuldkommen Magt over dem? Naar de leve saaledes, at denne Aand kan være

hos dem den ene Dag efter den anden, da ere de paa Pligtens Sti; dersom de derimod ikke leve efter denne Regel, forsomme de deres Pligt og gjøre sig uværdige til de Privilegier, vi nyde. Jeg haaber og beder, at vi maatte leve saaledes, at vi kunde gjøre os værdige til de Velsignelser, der tilhøre de Trofaste. Amen.

Tidernes Tegn.

(Fra „Deseret News.”)

Der findes ikke noget Menneske, der i mindste Maade er vant til at tænke for sig selv, uden at han jo maa indrømme, at vi leve i en skjæbnesvanger Tid. Tidernes Tegn vise, at der arbejder en Magt iblandt Nationerne, om hvilken Jordens Folkeslag synes at være ganske uvidende. Fra Osten og Vesten, fra Fastlandet og Derne i Havet indløbe Efterretninger, som vise, hvor hurtigt Verden gaaer en stor og vigtig Forandring imøde. Om Nyhederne end ikke nu ere saa forbausende, som de vare for nogen Tid siden, eksistere de dog endnu. Den ene Begivenhed følger den anden saa hurtigt, at Gaarsdagens Nyheder forglemmes for dem, der indtræffe idag.

Beretningerne om Jordskjælv ved det Stille Havs Kyster blive efterfulgte af vanærende og oprørende Meddelelser om en om sig gribende Fordærvelse selv iblandt forhen agtede Qvinder. Undertrykkelsen af Oprøret i Syden efterfølges af den bitterste Ophidselse, forarsaget ved de indviklede Spørgsmaal, man har at løse, og derimellem kommer Fenierudbrudet og Angrebet paa Canada, hvilket, om det end synes at være blevet undertrykket lige ved dets Begyndelse, dog kan give Anled-

ning til Følelsernes Opbrusning og Forvillinger, der kunne blive ligesaa alvorlige, som de ere uventede.

Paa den østlige Halvkugle har Qvægepesten, der hører hjemme paa de russiske Stepper, fundet et midlertidigt Hjem i Storbritanien, hvor dens Rasen har tiltaget i en foruroligende Udstrækning. Nye Sygdomme, hvoriblandt maastee Trikinerne er den sidste, synes ligesom at spotte al Nutidens medicinste Dygtighed, medens den frygtelige Svøbe Choleraen vedholdende om end langsomt udfører sit Ødelæggelsesværk. Om den endnu ikke raser i den Grad, som ved dens tidligere Hærjen, er der dog al Sandsynlighed for, at den vil tiltage og kræve flere Offre, efter som Sommermaanederne stride frem. Ulykker baade paa Sø og Land have i afvigte Vinter og Foraar maastee været talrigere og mere ødelæggende end nogenjinde forhen i det samme Tidrum. Ildbrande, blandt hvilke i mange Tilfælde Ilden har været paafat, have ødelagt Eiendom til et Beløb, som man neppe vilde troe, om det blev nedskrevet paa Papiret.

Foruden alt dette og meget Mere, som ikke er omtalt, synes Lande og Stæ-

der at lappes om, hvem der kan gaae længst ned i Fordærvelse og Laster, om hvilke det er smerteligt at læse. Blot Beretningerne om de Affueligheder, hvoraf mange Aviser ere fulde, ere stikkede til at ryste enhver dydig og reen Sjæl, som gjennemlæser dem. Naar man hertil føier saavel Fortidens som Nutidens Krige og de almindelige politiske Forviklinger, varseler dette i Sandhed ikke om noget Godt.

Man paastaar, at Nutiden gjør hurtige Fremstridt i Kunster og Videnskaber, Opfindelser og Dplysning, og det er saaledes. Man kan gjennemkrydse Søer og Have uden Seil og stik imod Vinden. Den Ene kan tale med den Anden over Land og Hav, og snart vil hele Jorden være omspændt af et Telegrafnet. Man kan ikke alene stige op over Skyerne, men man kan seile i Luften over Jorden, ligesom Skibene gjennemkrydse Havet. Enhver Aandsøerne hos Mennesket synes at være ansporet til en overordentlig Virksomhed. Man gjør den ene nye Opfindelse og Opdagelse efter den anden, og især har man gjort uhyre Fremstridt i Mekanismen. Hidindtil ukjendte Velstandskilder ere opdagede. Guld findes, som Propheten udtrykker sig, i næsten ligesaa stor Overflodighed som Kobber, medens andre Kilder til Rigdom opdages næsten daglig. Petroleumskilderne ere ligesom sprungne frem af Jorden paa een Dag, og man har sat Millioner efter Millioner i samme for at gjøre dem frugtbringende.

Men uagtet alle disse Fremstridt i Kunster, Videnskaber og Dplysning, er man ikke nu heldigere i at afværge de Døder, som Menneskene ere underkastede, end man var for et halvt Aarhundrede siden. Om end Verden har gjort hurtige Fremstridt i Henseende til Dplysning, saa har dog ogsaa Rovgjerrighed tiltaget i samme Grad. Menneskene ere yderst afmægtige lige over for de forskjellige Syg-

domme, om hvis mangfoldige Stiktelser og Forandringer de uagtet al deres Erfaring og alt deres Studium ikke have nogen Kundskab. Nutidens Skibsbygningskunst er afmægtig mod Elementernes Raseri. Med de forøgede Erhvervskilder og den Hurtighed, med hvilken man kan opføre Rigdomme, tiltage ogsaa Menneskenes Hovmod, og i samme Grad blive de Slaver for deres Lidenskaber. Nutidens Opfindelser synes hovedsagelig at gaae ud paa at tilveiebringe de meest ubelæggende Mordvaaben. Istedetfor at søge at arbejde for Menneskestægtens Vel for at stifte Fred, for at forfjerne og pryde Jorden og for at befordre Dplysning og Dyd iblandt sine Medmennesker, søger den Ene at overgaae den Anden i at opfinde saadanne Krigsredskaber, som hurtigst kunne ubelægge Liv og Eiendom, medens den moraliske Fordærvelse nu er større end i Barbariets Dage i Middeldalderen.

I Europa taler man om en Fredscongress. Londonerbladet „Punch“ spottes denne Idee og indeholder en skarp Satire om de Regjeringer, der stulle repræsenteres og de Spørgsmaal, der stulle forhandles. Det siger, at Rusland, Østerrig, Preussen, Frankrig og Italien ere villige til at sende Repræsentanter til Congressen, dersom de indviklede Stridsspørgsmaal ubeluttes fra Forhandlingerne, eller med andre Ord, dersom de Spørgsmaal, som Congressen stulde afgjøre, omhyggelig undgaaes. Nogle saa godtroende og uerfarne Sjæle smigre sig med det Haab, at man blot ved Underhandling kan berolige Nationernes oprørte Lidenskaber, dæmpe de Magthavendes vogende Ergjerrighed, afgjøre indviklede Spørgsmaal og forene gamle, skinsyge Rivaler. Ingen formaaer dog at gjøre det. Menneskene ere altfor afmægtige til at kunne standse de frembrændende Lidenskaber. Krigs-

anden arbejder iblandt Nationerne, og Udelæggelsens Magter synes at berebe sig til Strid.

Derfom Menneftene vilde læse og troe den hellige Skrift, vilde de kunne see, at den taler om en Tid, lig den nærbørende. Den udpeger Tidernes Tegn, som skulle tilkjendegive, at Verdens Ende nærmede sig, saaledes som det er forudsagt for Martusinder siden. Om Propheeterne, hvis Skrifter argaende de sidste Dage endnu ere opbevarede, havde levet i vor Tid, kunde de neppe have bestrevet denne Tidsalder i et mere tydeligt og bestemt Sprog. Derfom Menneftene midt under al denne Verdens Lummel og Forvirring vilde give sig Tid til rolig at betragte dens nuværende Tilstand og Tidernes Tegn, maatte de uvilkaarlig spørge sig selv: „Hvad skal alt dette betyde?“ Men de leve i et Mørke i saa Henseende, og

den store Masse iblandt Menneftene stille sig selv tilfreds. De ere i Uvisshed og Tvivl, fulde af tomme Forhaabninger, og derfor er det, at de ere saa begjærlige efter Nyheder. De leve i bange Forventninger om det, som dernæst vil vise sig, og naar det kommer, er det ofte Skuffelse.

Hvor langt anderledes er ikke deres Tilstand, som have annammet Sandheden! De forstaae Tidernes Tegn og kunne i Alt, hvad der skeer, see et almægtigt og alviist Forsyns Styrelse; de kunne see, at Guds Hensigter og hans Forjættelser nærme sig deres Opfyldelse. Evangeliets Lys tilligemed den hellige, stille Fred og Ro, det skjænker, er for Nærbørende en Betsignelse, hvis Storhed Mennefteslægten ikke kan fatte. Det sætter dem, der ere i Besiddelse deraf, istand til at see Fremtidens Begivenheder ved Hjælp af Tidernes Tegn.

Nutidens Religionsystemer.

(Fra „Millennial Star.”)

(Fortsat fra Side 344.)

Vi underrettes endvidere om i Bibelen, at der skal blive en ny Himmel og en ny Jord, i hvilke Ketsferdighed boer, at hele Skabningen sukker i Smerte og længes efter at blive forløst fra Forkrænelighedens Trældom til Guds Børns herlige Frihed. Naar vi læse dette med Ertænkelse, begynde vi at forstaae, at der af de opløste Elementer vil fremstaae en ny og forherliget Verden, just ligesom den var paa Stabelfens Morgen, da Herren „saae alt det, han havde gjort, og see, det var saare godt.“ Og saaledes er det i mange andre Tilfælde i

Henseende til den synlige Verden, men Rummet tillader os ikke at udvikle dette videre. Man har undertiden sagt os, at Bibelen indeholder al Sandhed, men om saa var, maatte vi forkaste alle de forskjellige Opdagelser, der ere gjorte af Galileo, Kepler, Copernicus og mange Andre. Men, siger Modstanderen, disse Opdagelser vare ikke gjorte dengang Bibelen blev skreven. Men de love, de bragte for Lyset, eksisterede ogsaa dengang og regjerede Himmellegerne. Det var ligesaa sandt i Mose og Davids Dage, at Jorden bevægede sig, som dengang

Galileo udtalte det for Inquisitionstribunalet, omendkjendt Moses og David ere taufe angaaende dette Punkt. Vi maae forstaae, at den Almægtige ved sin Aands Inspiration leder Sindet hen paa forud bekjendte Punkter og kun indgiver nye Begreber og Forestillinger, naar det er nødvendigt, og at de bibelske Stribenter paa samme Tid, som de vare veiledede af Gud i deres Foretagende, vare forundte deres aandelige Frihed, saa at de menneskelige og guddommelige Elementer harmonerede med hinanden. Vi kunne endnu sige meget Mere for at vise den menneskelige Ufuldkommenhed, men vi antage, at vi have sagt Nok angaaende dette Punkt for nogenlunde at vise, hvorledes vi bør omgaaes med de hellige Op-tegnelser, der vurderes saa høit, men misbruges saa meget. Om Telegrapher, Lokomotiver og Spindemaskiner end ikke vare bekjendte i Pharaos Dage, og Lyden af dem ikke lod sig høre imellem Israæliternes Telte, maae vi dog erindre, at der udfordredes et langt Tidrum, inden Menneskene kunne lære at kjende og benytte de skjulte Naturkræfter, som gennemtrænge Universet. Vi agte Bibelen som Guds Ord, men derfor bør vi ikke troe, at den indeholder al Sandhed — og forkaste de Kjendsgjerninger, som vi dagligen see rundt omkring os; ei heller bør vi forglemme det Nærværende for det Forbigangne, ligesaa lidt som ved unyttige Gublerier over, hvorledes Verden skal blive det, den bør være. Bibelen er en historisk Optegnelse om en Tid, da vel de menneskelige Ufuldkommenheder ligesom i vore Dage plettede og vanærede

Menneskeslægten, men dog indeholder den ogsaa herlige Exempler paa et moralsk Heltmod og en Aandskraft, som denne dybt nedfunktne Generation vel beundrer, men ikke vil esterligne. Lader os derfor agte den som en historisk Beretning om Guds Handlemaade mod sit Folk og som en Optegnelse af de herlige Prophetier om den Tid, da en Freds- og Retfærdighedsregjering skulde indføres paa Jorden, men lader os ikke grunde alt vort Haab alene paa det døde Bogstav. Lader os erindre, at dersom vi holde de himmelske Love og lytte til Guds levende Præstedomme, vil vort Haab være sikkert, om end Bibelen skulde udryddes af Tilværelsen imorgen. Da behøve vi ikke at frygte for, at de videnskabelige Opdagelser nogenstunde skulle komme til at staae i Modstrid med de Sandheder, den indeholder, og som ere nødvendige til vor Frelse, men vi skulle derimod bestræbe os for at benytte baade de religiøse og videnskabelige Sandheder som Midler til Menneskeslægten's Fuldkommengjørelse. Naar Verden er bleven gjenfødt, naar Videnskabernes under-det evige Præstedømmes Veiledning og Bestyrelse kommer til at gennemtrænge Alt, og man ved dens Hjælp opdager nye Naturlove og nye Beviser paa Guds Magt, da vil ogsaa Religionen komme til sin Ret, blive agtet og æret, medens den vil lære Mennesket at kjende dets høie og hellige Bestemmelse. Da skal Alt blive tydeligt for os, vi skulle blive forvandlede formedelst Herrens Aand og komme til at see, ligesom vi ere sete.

(Fortsættes.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Septbr.

Et af Herren bemyndiget Præstedømme.

Hvem er kaldet af Gud? Hvo ere af ham bestillede til at prædike Evangeliet? Hvo ere af ham bemyndigede til at forvalte de hellige Anordninger? Det er ikke de Verdsligvise; thi denne Verdens Wiisdom er Daarlighed for Gud. Det er ikke den af sin Lærdom opblæste Theolog, som kun har studeret det skrevne Ord, men som ikke kjender dets Kraft. Det er ikke den uinspirerede Pave, Cardinal, Biskop eller Præst. Og endelig, det er ikke den, som nægter ny Åabenbaring, eller som ikke troer paa den Hellig-Aands Raadegaver. Men det er den Sagtmodige, Ydmyge og Ombendte, som troer paa en Gud, der giver Åabenbaring, paa en Gud, som gjør Mirakler, paa en Gud, som er evig og uforanderlig. Saadan en Mand var Joseph Smith, hvem Herren kaldte; saadanne ere de, som ere udsendte til at beskjære Biingaarden for sidste Gang. De ere ikke opblæste af den verdslige Wiisdom og Lærdom; de foragte ikke den Tro, som eengang er overantvordet de Hellige; de lade sig ikke paavirke af Menneftenes Religionsystemer og Læresætninger; de søge ikke denne Verdens Ære, men de søge at forstaae og gjøre Hans Villie, som har kaldt og sendt dem.

De fleste af Herrens Tjenere, der udsendes paa Missioner til fremmede Lande, have maaste aldrig før fremtraadt for en offentlig Forsamling. De maae derfor forlade sig paa Gud. Intet uden den sikke Forvisning, at Herren har bestillet dem, kunde formaa dem til at forsfage Slægt og Venner, Hustruer og Børn, og vove „uden Pung og Tasse,“ uden nogen Betaling eller Lon, at gaae ud og advare Jordens Nationer, udsættende sig for Haan, Bespottelse og Forsølgelse af alle Slægs. Og dog gjøre disse Mænd dette. Deres advarende Rost høres ikke i den menneskelige Bektalenheds blomstrende Sprog, men i Sandhedens simple, ligefremme Ord, diktterede af Inspirationens milde, lille Aand. De bydes ikke velkomne af de Rige og Stolte, og modtages ikke i de Stores og Mægtiges Paladser, men her og der finde de en ydmyg, retskaffen Sjæl, hvis Hjerte er aabent til at modtage dem og deres Vidnesbyrd, og som adlyder Evangeliets Budskab og faaer Bekræftelse om sammes Sandhed formedelst den Hellig-Aand.

Det er ingenlunde vor Mening at forkaste eller fordømme sand Kundskab og Lærdom, hvilken er nyttig paa sit Sted, og om retteligen brugt, vil gjøre en Guds Tjener mere dygtig til at gjøre Godt. Men vi fordømme den Stolthed og Opblæstshed, som findes hos de fleste Lærde, der kun forlade sig paa sin Lærdom i aandelige Anliggender og forkaste den Hellig-Aands Inspiration. De lære for Penge Menneftes bud og tilfidesætte Guds Anordninger. De sætte sin Tillid til sin egen svage Dømmekraft, istedetfor til Guds Åabenbaringer, derfor er deres Wiisdom Daarlighed og af intet Gavn i Opbyggelsen af Guds Rige. Vilde de derimod forene deres Lærdom med Aandens Inspiration og være villige til at annamme Evangeliet og adlyde sammes Forfkrifter, saaledes som hellige Mænd i Oldtiden gjorde, da kunde

deres Lærdom blive til stort Gavn for deres Medmennesker, idet de vilde være bedre istand til at fremstille Sandheden i et klarere Lys og gjøre et større Indtryk paa deres Tilhørere end den Mærde. En rejsfærdig Mand kan see Himlene aabnede for sig, kan stue Herligheden af de celestiale Verdener og ved Aanden forstaae store og forunderlige Ting, og dog, formedelfst Ubekjendtskab til sit eget Sprog, være mindre stikket til at meddele denne store Kundskab paa en forstaaelig Maade til Andre; hvorefter, dersom han var vel underviist og mægtig i Sproget, kunde han blive et kraftigt Redskab til deres Oplysning, som ere modtagelige for Sandhedens Aand.

Moses var oplært i al den Viisdom og Kundskab, som fandtes i Egypten, hvilket, i Forening med Guds mirakuløse Magt, gjorde ham mere stikket til at opfylde hans Pligter som Israels store Leder. Paulus var en lærd Mand, og som, da han var fyldt af Aandens Aabenbaringer, var et mægtigt Redskab til at overbevise Hedningerne. Apolos var „en veltalende Mand og forfaren i Skrifterne,“ og derfor var han ved Guds Naade de Trøende til megen Nytte. Dog finde vi intet Tilfælde, hvori blot Lærdom kunde træde i Inspirationens Sted, men at den var en Tjener for denne.

Enhver Missionær, som Herren har kaldet, skulde søge at erhverve sig nyttig Kundskab for at kunne gavne Andre. Omendstjendt han ikke behøver at bekymre sig forud for hvad han skal tale, bør han dog være meget flittig i at samle sig Kundskab ved Guds Ord og gjøre sig selv fuldstændig bekjendt med Lære, Theori og Principer. Naar Hjertets Skatkammer er fuldt af gode Ting, vil Herrens Aand udvælge deraf i den rette Stund, hvad der er gavnligt for Tilhørerne, men om Forraadskammeret er tomt, er der Intet at vælge i, og Menigheden bliver ikke opbygget. Sindet skulde derfor øves i Studering, Tænkning og Overveielse. Det kan i Begyndelsen maastee synes trættende for den, som ikke er opdragen dertil, men efter en Tids Anstrængelse og Ovelse vil Sindet blive vant til dette Slags Arbejde, saae det kjært, og om fortsat, vil det tilsidst yde Frugter til Gavn for Besidderen og Andre.

Vi ville slutte med Apostelens Formaning i 1 Petri 1, 5–8. „Saa anvender al Flid just derpaa, og søi til Eders Tro Dyb, men til Dyden Kundskab, men til Kundskaben Afholdenhed, men til Afholdenheden Taalmodighed, men til Taalmodigheden Gudsfrygtighed, men til Gudsfrygtigheden Broderkjærlighed, men til Broderkjærligheden Kjærlighed til Alle. Thi naar dette findes hos Eder og i Overflodighed, lader det Eder ikke blive golde eller ufrugtbare i vor Herres Jesu Christi Kundskab.“

Vore Emigranternes Ankomst til New York.

Ved Brev fra Eldste N. Nielsen erfare vi, at Skibet „Cavour,“ hvilket førte den tredie Afdeling af vore Emigranter fra Hamborg ankom til New York den 29de Juli sidstleden.

U freist.

Ældste F. C. Andersen, som i et Aarstid har arbejdet trofast her i Missionen, afrejste herfra den 20de forrige Maaned til England efter Kaldelse af Præsident W. Young jun. Maatte Herrens Velsignelse fremdeles ledsage ham.

Correspondance.

Amerika.

New York, den 19de Juli 1866.

Præsident C. Wiberborg.

Igaar faldt vort Anker her i Havnen, efterat vi havde været paa Søen i sex og fyrgetyve Dage.

Som De veed, kom vi lykkelig og vel fra Kjøbenhavn til Hamborg. Efterat vi havde været ombord paa Paketstibet „Humboldt,“ ført af Capitain Boyson, i fire Dage, var Alt klart til Afreisen. Kl. 4 Eftermiddag den 2den Juni bleve vi af et Dampstib trukne ud af Hamborgs Havn og nedad Elben. Vi havde soielig Vind og smukt Veir baade over Nordsøen og et godt Stykke ud i Atlanterhavet. Vi seilede Nord om Skotland og passerede Sketlandsøerne den 6te Juni med Kap Letfill til Høire og den lille D Fair til Venstre. I Begyndelsen vare de Fleste søsyge, og Nogle i temmelig hoi Grad. Ved Newfoundland's-Banker vare vi i flere Dage omgivne af en uigjennemtrængelig Taage, der er sædvanlig paa disse Kanter, som derfor ere i stet Rygte hos de Søfarende.

Med Undtagelse af de første 10 Dage have vi for det Meste haft Modvind hele Tiden. De Søfarende sige, at Vinden mestendeels er vestlig paa denne Aarstid, hvorimod den tidligere paa For-aaret meest er østlig. Indtil for nogle Dage siden have vi holdt os heit mod Nord, hvorfor det har været temmelig

koldt, saa at varme Klæder have været nødvendige, naar vi have opholdt os paa Dækket, men da vi kom længere sydpaa, fik vi dog erfare, at der er Sommer, idet vi endog have haft en Varme af inotil 30 Grader Reaumur ude paa Søen. En saadan Hede er dog ikke af lang Varighed ude paa Havet, men i New York er den almindelig. Vi have ikke en eneste Gang haft hverken rigtig Storm eller Vindstille, men have dog nogle saa Gange maattet tage Seilene ind. Tordenen har undertiden sat Lusten i Bevægelse, og da have vi nogenlunde kunnet danne os et Begreb om Elementernes Kraft, naar de komme i Dyrer.

Vort Compagni, som bestod af 328 Sjæle, blev inddeelt i fire Distrikter, og disse igjen i ni mindre Afdelinger eller Quarterer med hver sin Præsident. Oven I. Jonasson bestikkes til Skriver. Vi have hver Uge afholdt flere Forsamlinger, i hvilke der ere blevne givne saadanne Lærdomme, som have været passende for Omstændighederne. Reentlighed og Orden har hersket, og Capitainen har sagt, at han aldrig har seet et saadant Emigrantselskab før. Ligeledes har han roest de Hellige for deres Enighed, og for nogle amerikanske Herrer, som have været ombord hos os, sagde han, at vi vare de

bedste Emigranter, han nogenfinde havde ort over Havet. Han har ogsaa været meget venlig imod os, især i den senere Tid. Vort Sangchor har været meget yndet og har ofte maatte synges paa Agterdækket. — Foruden os har der været 60 til 70 andre Emigranter ombord, deels Danste og deels Tydskere; iblandt Forstnævnte rejste Fem med os. Allerede nogle Dage inden vi naaede Land, betalte de deres Rejse til Wyoming, hvilket er et Beviis paa den Tillid, de have til os.

Fem ere døde, nemlig to Bogne og tre Børn. — Provianten har været god. Om Morgenen have vi faaet Kaffe, om Middagen veltillavet varm Mad — og om Aftenen The. Capitainen har været meget god mod de Syge, som han har sendt Mad fra sin egen Kåhyt. Viin, Rom, baierst Al, Hvedetvebakter, Sukker og Svedster have været tilkjøbs ombord, men Alt har værret temmelig dyrt. — Den 17de sit vi Løds ombord, og ligeledes sit vi samme Dag Long Island i Sigte. Det var et vederqvægende Syn

at see Land efter saa lang Tids Forløb. Vi vare Alle glade ved Tanken om at være udfriede fra de gamle Lande, hvor Undertrykkelse, Splid og Forvirring hersker, og ved at være paa Veien til vort fremtidige Hjem i Bjergenes Dale, hvor vi kunne leve under en Regjering, som er grundet paa Aabenbaring fra vor himmelske Fader. — Vore Bønner vedblive at opstige for vore Sødstende, som endnu ere i Abspredelsen, at de snart maatte nyde det samme Privilegium som det, der er blevet os til Deel.

De, kjære Broder Widerborg, er i kjær Erindring hos Alle, og vi ønske Dem Herrens Belsignelse i Deres hoi og ansvarfulde Stilling, og at De lykkelig maa vende tilbage til Deres Familie og Venner i det sjerne Vesten. Hils Broder Wilhelmjen og de øvrige Brødre, som arbejde i Forening med Dem til Bærfets Fremme. Tilsidt er De selv paa det Kjærligste hilset fra Deres Brødre i Evangeliet.

G. M. Brown. Even J. Jonasson. Chr. Hansen.

Skibet „Cavour,” 16½ danske Mile fra New York, den 28de Juli 1866.

Præsident C. Widerborg.

Kjære Broder! Jeg vil ved nogle Linier give Dem en forfattet Skildring af vor Rejse, idet jeg paa samme Tid aflægger Dem min hjerteligste Taksigelse for de mange behagelige Timer, jeg har tilbragt i Deres Selskab.

De har uden Tvivl med Længsel ventet at faae høre Noget fra os, men da der ikke gives nogen Postexpedition paa Havet, have vi maattet opsætte med at

skrive indtil nu. Uagtet vi have været saalænge undervejs, var det dog næsten uventet for os, da vi sit høre, at vi vare saa nær New York. — Som De veed, afsæilede vi fra Hamborg den 1ste Juni; imorgen vente vi at lande i New Yorks Havn. Vi have altsaa haft en temmelig lang Overreise, men dog have vi ikke lidt nogenfømhelt Nød. Aarsagen til Rejsens Langvarighed har deels været Nød-

vind, deels Vindstille, men desuagtet har Alt gaaet langt bedre, end jeg nogen-sinde kunde forestille mig. De Hellige have med Beredvillighed efterkommet ethvert Raad, der er blevet dem givet til Sundhedens Bevarelse, og en god Mand har hersket iblandt dem.

Brodrene Rundqvist og Gregersen have været mine Raadgivere. De Hellige have været inddeelte i fire Distrikter, og Brodrene Gregersen, Rundqvist, Jacobsen og Ole Nielsen have præsideret over dem; sidstnævnte Broder har tillige været Bagtcapitain. Disse Mænd have trofast udført deres Pligter og efterkommet ethvert Raad, der er blevet dem givet, hvorved de væsentlig have bidraget til Enighed og Kjærlighed, som har gjen-nemtrængt det helej Rejseflaab. Baade Capitainen og Mandstabet have behandlet os med den største Velvillie og Forekom-menhed; maa Herren velsigne dem derfor! Vi have afholdt flere Forsamlinger og afslagt Vidnesbyrd om Sandheden.

Provianten har været god og tilstrækkelig, og de Ssyge have faaet en god Forpleining. Naar Nogen har været rigtig syg, have vi salvet ham, og Herren har velsignet os og hørt vore Bønner. To gamle Søstre, der have været syge i flere Aar, ere døde — og derhos to Børn.

Jeg fik en Avis af Lødsen, der kom ombord til os idag, og deraf erfarer jeg, at Krigen er udbrudt i Europa. Det er sørgeligt, men ei for den, som har adlydt Evangeliet, thi han veed, at ifølge Herrens Ord vil store og vigtige Begivenheder finde Sted, indtil Nationernes Magt bliver sonderbrudt og Guds Rige seirende paa Jorden.

Jeg slutter disse Linier med en kjærlig Hilsen til Brodrene Wilhelmisen, Sørensens, Jensen, Deres øvrige Medarbejdere og alle de Hellige, men selv er De først og fremst hilset fra Deres Broder i Fredens Evangelium.

N. S. Nielsen.

Uddrag af Stephens og Catherwoods Reiser i Central-Amerika.

(Fra „Millennial Star.“)

(Fortsat fra Side 334.)

Vore Vaabens Fortræffelighed var godt bekendt. Muldyrdriveren havde fortalt, at vi vare nogle forfærdelige Karle og havde truet med at skyde ham. Mealen var især overordentlig bange. Vi sluttede en offensiv og defensiv Alliance med Don Miguel, hans Hustru og Bartolo, hvorpaa vi begave os til Hvile. Don Miguel og hans Hustru vare, i Forbigaaende sagt, nogle underlige Menne-

ster. De laae med deres Hoveder i hver sin Ende af Sengen, hvilket gjorde, at de ikke besværede hinanden med deres uund-gaaelige Tobaksrygen.

Om Morgenen bleve vi befriede fra denne Vanskelighed og satte i en saadan Stilling, at vi kunde stoppe Munden paa dem, som havde udbredt falske Rygter om os. Medens Arbejdsfolkene samlede sig udenfor Hytten, kom en Indianer løbende

over Maismarken og hen til Doren. Han spurgte efter „Senor Ministro,“ og idet han tog sin Hat af, fremtog han et Brev, som han havde i Hattepullen, og hvilket han sagde, han var befalet af General Cascara at levere i de rette Hænder. Det var adresseret til „Senor Catherwood i Comotan“ og indeholdt en Meddelelse om General Cascaras Misbilligelse af Arrestationen i Comotan, hvilken Volds handling han tilskrev Alcaldens og Soldaternes Uvidenhed eller Feiltagelse. Desuden laa der et Paa til Hr. Catherwood inde i Brevet. Det er med stor Glæde jeg omtaler Modtagelsen af dette Brev, og den Hurtighed, med hvilken General Cascara sendte det afsted til „Comotan“ eller hvorsomhelst Catherwood kunde findes, var mere, end jeg havde ventet af en Mand af hans Karakter og i hans Stilling. Jeg anmodede Don Miguel om at læse det høit og bad Indianeren at bringe vore Hilsener til General Cascara. Vi sendte ham til Landsbyen for at spise Frokost og medgav ham en Foræring, hvilken jeg vidste, vilde bringe ham til at bekendtgjøre denne Affaire med det rette Eftertryk. Don Miguel smilede, hans Hustru lo, nogle faa hvide Pletter kom tilsyne paa Bartolos smudsige Hud, og Alt syntes at vise sig i et gunstigere Lys for os. Jeg besluttede at tage til Landsbyen for at fornye vort Beskab med Don Jose Maria, besøge vore Patienter, vise Don Gregorio, hvor lidet vi bekymrede os om ham, og endelig for at ordne vore Affairer i Copan.

Hr. Catherwood begav sig til Ruinerne for at fortsætte med sin Tegning, medens jeg tog til Landsbyen. Augustin var med mig for at opkjøbe Lebnetsmidler for lidt Mere end de vare værd. Jeg afslagde mit første Besøg hos Don Jose Maria. Efterat jeg havde forjikkret ham

om vor pletfrie Karakter, ledede jeg Taalen hen paa Ruinerne og tilkjendegav vort Ønske at købe dem; jeg sagde ham, at jeg paa Grund af mine offentlige Forretninger ikke kunde forblive der saalænge, jeg ønskede, men vilde vende tilbage til Ruinerne med de nødvendige Redskaber og Folk, opbygge en Hytte at opholde os i og foretage en grundig Undersøgelse. Jeg sagde ham, at vi ikke kunde finde os i de Udgifter, som hans Afslag vilde paadrage os, da vort Ophold der i Eggen paa den Maade blev forhalet uden Nytte. Til sidst spurgte jeg ham ligefrem: „Hvad vil De have for Ruinerne?“ Jeg troer, at han blev mere forbauset, end om jeg havde forlangt hans gamle Hustru tilkjøbs for at foretage Experimenter med hende i lægevidenskabelig Henseende. Han syntes at være i Tvivl om, hvem af os der ikke var ved sin sunde Sands. Giendommen var saa yderst værdløs, at mit Ønske at købe den forekom ham mistænkelig. Ved at undersøge hans Dokimenter erfarede jeg, at han ikke eiede denne Landstrækning, men havde forpagtet den af Don Bernardo de Aguila, og at der endnu var tre Aar tilbage, inden Kontrakten var udloben. Denne Jordstrækning udgjorde omtrent sex tusinde Acres Land, for hvilket han betalte sexten Pund Sterling om Aaret. Han vidste ikke, hvad han skulde gjøre, men sagde, at han skulde overveie Sagen, raadføre sig med sin Hustru og give mig Svar den næste Dag.

Jeg begav mig derpaa hen til Alcalden, men han var altfor beruset til at kunne tale med mig. Jeg foreskrev Medicin til flere Patienter, men istedetfor at gaee hen til Don Gregorio, sendte jeg ham en høflig Anmodning med Don Jose Maria om at lade os være i Fred. Derpaa vendte jeg tilbage og tilbragte det Øvrige af Dagen imellem Ruinerne. Det

regnede om Natten, men om Morgenens klarede det op igjen, og vi vare tidlig ved vort Arbeide. Det var min Forretning at gaae omkring med Arbeidsfolkene for at bortrydde Træer og Busse, grave og jevne Jorden samt gjøre Forberedelser for Catherwood til at kopiere Mindesmærkerne.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Tydskland. For kort Tid siden er der i det sydlige Holsteen begaaet et ottedobbelst Nord med Brandstiftelse. Vedkommende Familie bestod af Mand, Hustru, fem Sonner, een Datter og een Tjenestepige. Kun een af Sonnerne lykkedes det at undlobe. Gjerningsmændene ere endnu ikke blevne opdagede.

Belgien. Den 10de og 11te August rasede en voldsom Ildbrand i Antwerpen. Ilden optom i et stort Varelager og greb trods den raft tilfældige Hjælp hurtig om sig, og ved Midnat stode fire sammenhængende herlige Magasiner med uhyre Forraad af Uld, Guano osv. i fuld Flamme. Iser rasede Ilden frygteligt i Petroleumsbeholdningerne. En Række Magazinbygninger med uhyre Varebeholdninger bleve et Rov for Flammerne, ligesom ogsaa Ilden med voldsom Kraft trængte sig frem til de omkringliggende Huse.

Tyrkiet. Paa Den Cambia, der har 250,000 Indbyggere, hvoraf Størstedelen er Grækere, har man heiset Grækenlands og dets Skytsmagters Flag og erklæret Dens Uafhængighed, da Tyrkiet ikke har villet tage noget Hensyn til Folkets Fordringer.

Fra Aleppo er der indlobet det strækelige Budskab, at 16 Landsbyer i Mesopotamien, imellem Euphrat og Tigris i Nærheden af Diarbekir, paa en Strækning af 30 Mile i Omkreds tilligemed hele den derværende Befolkning den 22de Juli ved en pludselig Aabning af Jorden ere sunkne ned og forsvundne. De nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed ere endnu ikke bekjendte.

Vestindien. I Port au Prince er der ifølge en Beretning derfra af 18de Juli udbrudt en ny Insurrektion. Rebellerne have afbrændt endeel af Gonaives og truede med en betydelig Styrke Port au Prince selv.

Blandinger.

Norges Folkemængde ved Slutningen af forrige Aar udgjorde 1,701,561 Indbyggere. Bybefolkningen udgjorde 270,285 og Landbefolkningen 1,431,276. I Aaret 1855—1865 er Folkemængden forøget 14,19 pCt., nemlig Bybefolkningen med 35,93 pCt. og Landbefolkningen med 9,79 pCt.

Den atlantiske Telegraph. Kongen af Preussens Throntale er denne Gang bleven læst i New York to Dage efter at den blev holdt. Den blev telegrapheret ved det nye atlantiske Telegraphoug. Depeschen kostede 900 Lst. og blev betalt af den rige Quæker Peaboddy, hvis Gavnildhed nylig viste sig ved den store Pengegave, han skænkede Londons Fattige.

Krigens Dffre. Ifølge statistiske Beregninger have de europæiske Staters Krige i Tiden fra 1815 til 1864 bortrevet 2,762,000 Personer, hvoraf 2,148,000 vare Europæere og 614,000 fra andre Verdensdele, hvilket giver i Gjennemsnit 43,800 aarlig, uden dog at heri er medregnet Dødsfald under Epidemier, der vare en Folge af Krigen. De blodigste af Krigen i denne Periode har været: Krimkrigen, i hvilken der faldt 508,600 Mand, nemlig 256,000 Russer, 98,000 Tyrker, 107,000 Franskmænd, 45,000 Englændere og 2,600 Italienerne; i Kaukasus omkom i Aarene 1829—1860 ialt 330,000 Mennesker. Det ostindiske Oprør i 1857—1859 kostede 196,000 Menneskeliv; den russisk-tyrkiske Krig (i 1828 og 1829) 193,000; den polske Opstand (1831) 190,000; den franske Occupation af Algerien fra 1830 til 1859 ialt 146,000; den ungariske Opstand 142,000 og den italienske Krig ca. 130,000 Menneskeliv. I Aarene fra 1792 til 1815 have de store europæiske Krige krævet ialt 5,530,000 Menneskeliv eller ca. 240,400 i Gjennemsnit aarlig. Indflydelsen heraf paa Befolkningernes Formerelse har selvfølgelig været overordentlig stor, især naar der tages Hensyn til, at den allerførste Deel af de i Krigen Omkomne vare i den kraftigste Alder.

Indhold.

	Side.		Side.
Tale af Præs. B. Young (fortsat)	353.	Correspondance (Amerika)	363.
Tidernes Tegne	357.	Stephens og Catherwoods Reiser	
Nutidens Religionsystemer (fortsat)	359.	(fortsat)	365.
Redaktionens Bemærkninger (Et af		Nyheder	367.
Herren bemyndiget Præstedomme) 361.		Blandinger	367.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorenzømsgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. Wiberborg.

Trykt hos F. C. Bording.